

Kuerz hanner Lodz

Kuerz hanner Lodz trëppelt den Här Raimundas Valinskas op eemol op d'Brems a fiert vun der Autobunn rof op eng Raschtplaz. Hei hu mer dach nach ni gehalen, wa mer op Wilnius gefuer sinn, denkt d'Madame Irena, hei ass jo näischt, just eng Toilette, an de Raimundas war dach réischt...

„Ass et der net gutt?“, freet se deen. Och hir hallef erwunne Kanner Dalia a Rolandas kucke verwonnert vun hire Sims-Maschinen op.

Den Här Valinskas, senges Zeechens Éischte Sekretär an der litauischer Ambassade um Lampertsbiereg, mat Privatvilla um Briddel, äntwert net direkt, wierkt awer schrecklech doruechter. Hie mécht de Motor aus a kuckt op d'Auer. 't ass kuerz viru fénnef.

„Huet een d'Fritzi rausglooss?“

Déi Fro ziddert wéi e Fitschefäl am Zentrum vun der Scheif. Se huet et och an sech, wann ee weess, wat derhanner stécht.

D'Fritzi ass e Kazemeedchen a fir richtig der Briddeler Nopesch, der Madame Marga Dieudonné, hiert. Lo huet d'Fritzi awer um Här Raimundas Valinskas sech regelméisseg an säi schéinen Auto a fiert bis an de Supermarché, nëmme fir sengem allerléifsten Déierchen eng giedlech Portioun „Filet américain“ ze kafen. Hien ass sech sécher, datt d'Déierchen sou eppes bei der Madame Dieudonné ni kritt. Déi weess hirersäits, wou hiren Zatzepel geleeëntlech drun ass a mécht sech well laang keng Gedanke méi, wann en owes guer net opräizt; sou wéi lo schonn déi dräi lescher Deeg net méi.

„Wéini? De Mueren?“, freet d'Madame Irena erfieert. „Rausgelooss? Ech net! War d'Fritzi dann hënt nach dobannen?“

„Ma sécher!“, seet de Rolandas, „'t huet nieft mengem Bett op sengem Kesse geschlouf. De Mueren hunn ech et awer net méi gesinn.“

„'t geet ëmmer mat mir raus, wann ech d'Zeitung an d'Boîte siche ginn“, bemierkt de Papp, „mä déi war de Muere fréi jo nach net do; 't war nach keng hallwer sechs, wéi mer fortgefuer sinn. A souwéissou hunn ech d'Zeitung fir des Woch ofbestallt.“

D'Dalia mengt ze wëssen, wou d'Fritzi ass, mä dat berouegt kee vun deenen aneren. „'t läit bestëmmt am Heizungskeller op där aler Decken.“

„Wa keen him eng Dier opgemaach huet, dann ass et lo agespaart“, stellt den Haushär mat Katastropheminn fest. „Ech hu schonn honnertmol gesot, mer missten eng Pendeldierchen an d'Kellerfenster abauen, mä du wëlls jo net.“

Dat goug un d'Adress vun der Fra, an déi wiert sech. „Da ginn och nach aner Kazen an an aus, an och vläicht Marder an Raten, a wie weess, wat nach fir e Gedéiesch. Dat hu mer dach alles schonn duerchdiskutiert.“

„Hu mer dann der Madame Marga hir Telefonsnummer net?“, freet d'Dalia, „da wësse mer dach direkt, ob d'Fritzi doheem ass!“

Den Här Valinskas bekuckt seng Madame, an déi bekuckt hien.

Si erënnert sech: „D'Madame Dieudonné hat mir hir Nummer ginn, nodeems deemools bei hir agebrach gouf, an si net doheem war, a mir net woussten, wéi mer un se kéimen. Hir Nummer hänkt zënterhier um Notizbriet an der Kichen.“

„Do hänkt se jo gutt“, grommelt de Rolandas.

„A wat maache mer lo?“, stellt d'Dalia déi Fro, déi Papp a Mamm gefaart hunn, datt een se stelle géif.

„Tja“, seet de Papp a luusst op d'Auer. „An enger Stonn solle mer am Hotel ‚Gdansk‘ si fir z'iesse an ze schlofen.“ Hie kuckt och op de klenge Kilometerzieler, deen hie beim Fortfueren op Null gestallt hat. „Mir hu lo nobäi 1 100 Kilometer hannerun äis.“

„Dat heescht...?“, freet de Fils.

Keen äntwert him. Amplaz stellt de Papp eng aner Fro:

„Kann dann ee vun iech eppes iesse oder och nëmme eng Stonn schlofen, ouni ze wëssen, wou d'Déier drun ass?“

D'Madame Irena erfieert. „Wëlls du ëmdréien? No méi wéi dausend Kilometer? Ech léisen dech jiddefalls net méi of um Steier, ech si midd an hongereg, an d'Kanner bestëmmt och. A mer sinn am Hotel ugemellt.“

„Duer fuere mer och lo“, entscheet de Rolandas, „a vun do aus versiche mer iergendwéi un d'Dieudonnés ze kommen. Wann d'Fritzi wierklech net doheem ass, da fuere mer nees hannescht op de Briddel. Een Dag ouni Friese wäert eng Kaz jo nach aushalen.“

„Dat do gétt äis eng schéin deier am Bensin“, fénnt d'Madame Irena.

„Mir mussen och net onbedéngt op Wilnius fuere“, mengt de Papp, „da fuere mer eebe fir eng kéier net op Wilnius. Ech ka mer jiddefalls keen Dag Vakanz virstellen, wann ech ëmmer muss drun denken, datt doheem vläicht eng Kaz erhéngert an erdiischtert.“ Iwwerdeems huet hien de Motor nees ugemach a fiert vun der Raschtplaz zrëck op d'Autobunn.

D'Famill kennt den Hotel „Gdansk“, dee leng fir sech an engem grouse Bierkebesch läit, schonn zënter Joren. D'lesse ass och sou gutt wéi ëmmer, d'Zëmmere sinn sou frëndlech wéi gewinnt, an awer ass et mat der gudder Vakanzlaun a mam Appetit Esseg. 't gétt bal net geschwat, all soen se, se wiere midd, mä richtig fest schlofe kann duerno nawell kee vun hinnen.

Mueres beim Kaffi léisst den Här Valinskas op sech waarden. Hie kënnt réischt géint hallwer néng vun der Kummer a seet, hien hätt probéiert, iwwer d'Lëtzebuurger Post un der Madame Dieudonné hir Nummer ze kommen. Déi hätt hie lo, mä d'Nopesch wier net doheem, jiddefalls géif se net op hiewen.

„Déi fiert heinsdo fir e puer Deeg bei hir Schwëster an d'Frankräich“, gëtt d'Madame ze bedenken, „mä da seet se dach ëmmer Bescheed wéinst dem Fritzi an och wéinst der Post an hirer Boîte.“

„An anere Wierder“, resuméiert d'Dalia iwwerem Opstoen, „mir fuere rëm heem op de Briddel.“

„Da looss däi Papp wéinstens eng Schlupp Kaffi drénken“, kommandéiert d'Mamm a freet dem Papp de Portemonni; si géing an där Zäit d'Rechnung bezuelen.

Kuerz no néng sëtzen se nees alle véier am Auto, mä den Här Valinskas fiert net un, ouni nach eng kéier um Briddel bei der Madame Dieudonné probéiert ze hunn. Duer no keimt hien déif a seet just „dann ass et eeben net anescht.“ Dat heescht am Kloertext, 't hieft nach ëmmer keen op, d'Famill fiert definitiv nees a Richtung Lëtzebuerg, a bis duer sinn et ronn 1 200 Kilometer.

Vun deenen ass den Här Ambassades-Sekretär der ongeféier 20 gefuer, du schléit en Handy Spektakel.

„Da's däin, Mamm!“, ruffen d'Kanner mateneen.

„Ech weess dat och! Hallo, Valinskas hei... A, Bonjour, Madame Dieudonné!... Wéi? Sou fréi schonn?... Dat geet awer lo schlecht, mir sinn a Polen ënnerwee... Wat ass dann an Ärem Gaart?“ – Laang Paus, d'Nopesch schéngt vill z'erzielen ze hunn. Dann nees d'Mamm: „O Mamm, léiwer net! Mä dann ass dat jo en dichteg!... Gesidd Der!... Maja, entschëllegt awer! Bis an enger Woch, Madame Dieudonné! - Maach d'kéier nees, Raimundas, mir fuere awer op Wilnius.“

„Da pass op, Papp, déi nächst Ausfahrt ass schonn op 500 Meter!“, fläisst de Junior sech, an iwwerdeems de Papp mengt, hie wier jo net blann, dirängelt d'Meedchen: „Wat seet d'Nopesch?“

D'Mamm schmonzt iwwer d'ganz Gesiicht. „Déi war well ëm acht Auer am Gaart, dofir huet se den Telefon net héieren. Se wollt onbedéngt hunn, mir sollte bis bei den Drot kommen, se misst äis eppes weisen.“

„Wat dann?“, freet de Mann ongedëlleg.

„D'Fritzi! Wat da soss! Dat séiz am Pad mat enger décker fetter Rat ze spillen, déi et erbass hätt. Ech sot jo ëmmer, 't wiere Mais a Raten an der Géigend.“

„Dann ass d'Fritzi eng richtig dichteg Kaz“, fénnt den Här Valinskas a verléisst d'Autobunn, fir s'iwwer eng grouss Brëttel nees an der entgéintgesatener Richtung z'erwëschen, des kéier mam festen Zil litauesch Hauptstadt.

„Da koum d'Fritzi gëschter hannerem Auto aus der Garage geschoss, wéi mir rausgefuer sinn“, iwwerleet de Rolandas.

„Wat da soss!“, gëtt de Papp him Recht, „'t ass dach keng domm Kaz!“

© Bibliothèque Nationale

À la gloire du chat
Henry Detouch
Aquatinte (1904)